

„Kemény beszéd. Ki hallgatja?”

Ebben az igerészben a tanítványok olyan igazságokkal, gondolatokkal szembesülnek Jézus tanításában, ami kellemetlen érzékeset keltenek bennük, ami megbotránkoztatja őket. Szerintem mi is sokszor találjuk magunkat hasonló helyzetben, amikor elutasítunk valamit, ami érték, azért mert nem abban a formában kapjuk, mint vártunk.

Ugyanakkor nem minden tanítvány hagyta ott Jézust, a tizenkettő vele maradt. De vajon miért? Miben voltak ők mások, mint a többiek? Én úgy gondolom abban, hogy ők sok időt töltöttek Jézus közelségében, szeretetében, ismerték őt és bíztak benne. Ebből a kapcsolatból kapták azt az erőt, hogy közel tudják engedni magukhoz azokat a szavakat is, amik elsőre idegenek voltak számukra, esetleg nehézséget jelentettek nekik.

Számomra ennek az igerésznek most az az üzenete, hogy valóban időt kell tölteni Isten közelségében ahhoz, hogy bízni tudjunk benne, és ne utasítsuk el őt akkor sem, amikor elsőre nem értjük üzenetét. Amikor olyan kihívások elé állít minket a fejlődésünk céljából, amikkel nem szeretnénk megküzdeni.

Isten épp úgy szeret minket amilyenek vagyunk. Feltétel nélkül. Vajon mi is el tudjuk fogadni őt ugyanígy?

Varga Orsolya, Budapest